

POSTANOWIENIE

6 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 6 lutego 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki jawnej w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i
Autostrad
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg
Krajowych i Autostrad
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 10 kwietnia 2024 r., I ACa 1049/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10 kwietnia 2024 r., wydanego w sprawie z powództwa P. sp.j. z siedzibą w K. o zapłatę.

Jako przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany wskazał rozbieżność jurysdykcyjną, dotyczącą skutków wywoływanych przez wyrok

sądu, w którym doszło do miarkowania kary umownej, w szczególności w zakresie początkowej daty wymagalności odsetek za opóźnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię wyrażnie wskazanego przepisu prawa, którego treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni wskazanego przepisu (zob. postanowienia SN z 20 grudnia 2023 r., I CSK 6296/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 620/23; z 25 października 2023 r., I CSK 2968/23 oraz z 19 września 2023 r., I CSK 4824/22).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przedstawione przez skarżącego nie czyni zadość powyższym wymaganiom, ponieważ Sąd Najwyższy zajął już stanowisko na temat tego problemu prawnego. Według ustalonej linii orzeczniczej, przytoczonej w wyroku SN z 23 maja 2013 r., IV CSK 644/12 zwrot nadpłaconej kary umownej jest świadczeniem nienależnym. Natomiast zważywszy na to, że każde świadczenie nienależne ma bezterminowy charakter, jego wymagalność liczy się od chwili wezwania do jego spełnienia. Wedle ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie przez sądy *meriti*, takiego rodzaju wezwanie zostało zaś sformułowane w pozwie. Zatem ustalenie początkowej daty naliczania odsetek za opóźnienie było zależne od chwili wezwania do spełnienia świadczenia i nie wynikało z prawnej kwalifikacji orzeczenia miarkującego karę umowną.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[a.ł]

Mariusz Załucki